

1. Ellen Deckwitz – De Steen Vreest Mij

2.

- **Pg 15**
- Pg 17
- **Pg 20**

Dit zijn drie van de wat minder complexe en redelijk duidelijke gedichten uit de bundel, dit geeft een mooie samen vating van het thema van deze bundel.

Het gaat vooral over allemaal traumatische situaties die op een manier toch worden verwerkt. Bijvoorbeeld 'onze moeder kan een voetstuk op (één teug)' laat het drank probleem zien van een moeder waar de kinderen (relatief jong) van af weten. Het traumatische van iemand door een drank probleem verliezen wordt hier dus getoond. Dan 'mijn grootvader draagt blauwe ogen', hoewel deze al iets minder duidelijk is lijkt het een herinnering van een demonstratie of rel op de Dam, waarbij een klein kind en hun opa op de dam zien hoe mensen worden aangevallen en de chaos moeten aanschouwen. Dan als laatste 'Wat valt er nog te bergen als alles is teruggezonken', dit is wat minder een trauma en meer een diepe gedachten hoewel dit nog steeds op elkaar lijkt. Het gaat over de aardlagen en hoe langzaam dit weg zinkt. Dit kan ook worden aangenomen als de geschiedenis waar heel veel dingen langzaam wegzakken naar het niks. Dit is dus meer een toekomst gedachten, wat je ook doet zal uiteindelijk vergeten worden.

3. .

Geslagen,
gestoken,
misbruikt,
trauma mag niet onomstreden blijven.
Aanvallen op je gedachten en emoties,
geen knuffels of kusjes,
mama en papa afwijzend?
"Wees niet zwak!",
"Wat is er mis met je?",
"Je bent een kind, je hebt geen recht van spreken!"
Dit is nog steeds een trauma,
we weten dat het waar is,
wanneer je schreeuwt en schreeuwt,
bij kinderen vanaf twee jaar.
Hoge eisen stellen,
voor cijfers op school,
maar zonder liefde,
kinderen zullen de regels niet begrijpen.
Straf,
time-outs,
je bent geschorst,
geen uitleg behalve,
"Ik ben het hoofd van het huis!",
Kinderen kunnen slagen,
het goed doen op het werk,
maar diep van binnen
twijfelen aan hun waarde.
Vertrouwen is moeilijk,
als emoties worden verwaarloosd,
hechting in de kindertijd
nooit gecorrigeerd.
Kinderen hebben liefde nodig
meer dan eten op tafel,
of een dak boven hun hoofd,
om te weten dat ze ertoe doen,
opdat hun ware zelf niet wordt verbrijzeld.
Zeggen dat ik van je hou",
is niet gemakkelijk te doen,
vooral als cultuur
zegt dat dat gewoon te taboe is.
Als je bang, gekwetst of eenzaam bent,
zal iemand de tijd nemen om te luisteren,
of word je geplaagd en vergeleken
naar de spreekwoordelijke kip?
"Stokken en stenen" doen pijn,
maar woorden kunnen nog meer pijn doen,
vooral als je een trauma kent,
meer dan zich aanbeden voelen.

Beaten,
stabbed,
molested,
trauma shouldn't go uncontested.
Assaults on your thoughts and emotions,
no hugs or kisses,
mom and dad dismissive?
"Don't be weak!",
"What's wrong with you?",
"You're a kid, you have no right to speak!"
This is still trauma,
we know it to be true,
when you shout and scream,
at kids as young as two.
Set high standards,
for grades in school,
yet without love,
kids won't understand the rules.
Punishment,
time-outs,
you're grounded,
no explanations except,
"I'm the head of the house!",
Children may succeed,
do well at work,
but deep down inside,
question their worth.
Trust is hard,
as emotions get neglected,
bonding in childhood
never corrected.
Children need love,
more than food on the table,
or a roof over their heads,
to know that they matter,
lest their true selves get shattered.
Saying, "I love you",
is not easy to do,
especially when culture
says that's just too taboo.
If you're scared, hurt, or lonely,
will someone take time to listen,
or will you get teased and compared
to the proverbial chicken?
"Sticks and stones" do hurt,
but words can hurt even more,
especially if you know trauma,
more than feeling adored.